

сегá, попúтал љ Лев-ат сърдúто, та тѣ нéма нúкаква? Лесúца-та, която знáла, що говорúл Вѣлк-ат по напрешь са нéмъ, úбаво разумяла от що Лев-ат е такá навѣсен на нéмъ; савчáс скроúла остроúмен кулп и отмéтнама бедѣ-та на сло на вѣлк-ат. Не сърдися, честúти Цáрю и Господáрю, отговóрила лесúца-та, чи ся не покáсах тóлкава дéне: аз сѣм óдила приу три вóди далéче, до де испúтам нящо да ся повдúгнишь и да услясушь по горѣ та, която е бес тéбѣ упростяла. Лев-ат, като чул, чи Лесúца-та óдила при Врáчка-та, да пúта са нéго, попúтал љ: ами де ти е шляч-ат? Дáй да го вúдим! Врáчка-та ми кáса, реклá Лесúца-та, наусúст: когá аз дóйда при тéбе, ше сáварѣ тýка гость; сада ся повдúгнишь сичко-то лекáрство е в